

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Fra O.L. Bang · 17. aug. 1851 · til SK

Citation: Kierkegaard, Søren: "Fra O.L. Bang · 17. aug. 1851 · til SK", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 28*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Johnny Kondrup; Tonny Aagaard Olesen; Steen Tullberg, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2012 , s. 1r. Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-b43-txt-shoot-n69.pdf> (tilgået 17. maj 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 28

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. [Læs CC0-erklæringen](#)

Fra O.L. Bang · 17. aug. 1851 · til SK

Kiøbenhavn d: 17' Aug 1851

Forleden Dag jeg ved min Hiemkomst fandt
Paa Skriverbordet tvende smukke Skaaler
Af ravnsort Marmor med en gylden Kant,
»Hvo« - tænkte jeg mon disse mig tilmaaler«?
Jeg aabned Laaget, saae paa hver en Ret
Indpræget »Kirkegaard«; blev dog ei bange
For at Udtydningen var den, som let
En Overtroisk kunde strax undfange.

Der var ei Død imellem Laag og Bund,
Men der var Liv, saavel i Fredags Kosten,
Som i den anden, der ei uden Grund
Antages kan for Smørret og for Osten,
Som ved saa mangt et Bord anrettes sidst.
Jeg nød af begge og endnu jeg smager
Den Søren-Sauce, der her gandske vist
Hver Lækkermund trods nogen Ting behager.

Lad kun den simple Mand, som elsker Grød
og Flesk og Kaal og Ærter og, hvad mere
Af den Slags man hans fine Gane bød,
Ei finde Lyst dertil; sin Krop at nære,
Sin Vom at fylde er jo kun hans Sag;
Den Spiritus, han ønsker, er den lette,
Den flygtige, hvis Ruus er kun en Dag;
Det nytter ei for ham Liqveur at sætte.

Altsaa jeg modtog Retterne, men dem
Jeg smagte paa ikkun en lille Smule,
Thi jeg med Flora strax fløi fra mit Hiem,
For mig paa Laaland i en Borg at skiule;
Naturligviis det var de Syge, som
Jeg nødig vilde mig opdage skulde,
Og lykkelig jeg til de Kyster kom,
Hvor Østersaltets blanke Bølger rulle.

Hvor den Sophie, som Dig er bekiendt
Fra Eva Homo og fra Blancogade,
Fem Ugers Ophold netop havde endt
Og vilde Slottet endnu ei forlade.
Det Slot er Aalholm, viden om berømt,
Hvis alentykke, stærke røde Mure
Endnu ei blev til Undergang fordømt,
Men staaer urokket, dog med Aldrens Fure.

Der boede nu min Hustrue, mine Børn;
Did ilte jeg med de mig sendte Retter,
Og over dem, ja, som en hungrig Ørn,
Faldt Moer og Datter; og jeg forudsætter,
At dermed færdige blev begge to;
Jeg veed det ei, thi selv jeg Dagen efter
Til Hiemmet vendte, for igien min Klo
At slaae i vildledt Blod, i tabte Kræfter.

Med andre Ord: for hos mit syge Folk
At være, hvad jeg altid gierne vilde:

Naturens Tiener og dens sandrue Tolk,
Og lade Kunsten smukt sig holde stille.
Det kan den Læge, som med Kroppen kun
Befatter sig, men det kan ei, desværre!
Den, som i Cuur fik Siælen; allenstund
Naturen der er en uvorren Herre.

Jeg skammer mig, naar gaae jeg laer mit Blik
Paa hvad Du gav mig og paa, hvad jeg sendte,
Den Søbemad, som fra mit Kiøkken gik,
Og hvor du vist en Kogekunst gienkiendte
Som den, der tidt i Feldten gjør til Kok
En Piber-Dreng, en Officeers Opvarter;
Du ved den første Skee fik sikkert nok
Og udholdt ei en fortsat Spisnings Marter.

Ja, Søbemad, tynd Suppe med et Par
Rosiner i, paa en Leerskaal serveret,
Det selv jeg indseer grant, den Eva var,
Som dristig jeg til Dig har expederet,
Imedens Du mig kraftigt Vildt har bragt,
Velstegt i Søren's Ovn og dertil Blommer
Og anden Frugt i Spiritus nedlagt,
Hvorpaa Din Forraadskielder aldrig tom er.

Jeg tilstaaer ærligt, snart det mig fortrød,
At Eva af min Streng blev kaldt tillive,
Og ikke mindre, at jeg hende bød
Det Tilnavn, som jeg aldrig burde give;
Vist Ingen kan indsee saa godt, som jeg,
Hvor ringe Eva staar ved Adams Side,
Men klog bagefter være, nytter ei,
Nu har jeg syndet, og nu maa jeg lide.

Dog hvad er det? – jeg seer den tredie Side
Alt opfyldt af min skrivelystne Pen,
Og hvis jeg nu, som Alle, maatte vide,
At Du har hiemme een, som ligner den
Undskyldninger jeg lod derfra udstrømme,
At Du tilgiver, jeg jo forud veed,
Og at Du naadig vil min Synd bedømme,
Derfor mig Borgen er – Din Kiærlighed.

Den Kiærlighed, der fylder alle Blade,
Hvor Du din rige Tanke lod udgaae,
Den er saa skøn, saa hellig, kan ei skade,
Som den, min stakkels Eva stødte paa;
Ja det er den, jeg stoler paa, naar rolig
Jeg sender Brevet til den Kirkegaard,
Som ei er Dødens, men kun Livets Bolig,
Hvor dette daglig af hver Grav opstaaer.

Men nu, Lev vel til muligt i et Stræde,
Paa Torv og Gade eller i en Port
Ved et tilfældigt Møde vi os glæde,
Hvad i det mindste jeg saa tidt har giort;
Lev vel! og rymp formeget ikke Næsen
Af, hvad jeg skrev; dog, nok for denne Gang!
Hygæa nu begynder paa sit Væsen
og bort fra Musen river Oluf Bang.

Hr.
Magister
Søren Kierkegaard.